

“मीठे बच्चे- तिमी बेहदका बाबा सँग बेहदको वर्सा लिन आएका छौ, यहाँ हदको कुनै कुरा छैन। तिमीले धेरै उमंगसँग बाबालाई याद गर्यौ भने पुरानो दुनियाँ भुल्छौ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ कुरा तिमीले बारम्बार घोटेर स्वयंलाई पक्का बनाउनु पर्छ?

उत्तर:- हामी आत्मा हौं, हामीले परमात्मा बाबाबाट वर्सा लिइरहेका छौं। आत्माहरू हुन् बच्चा, परमात्मा हुनुहुन्छ बाबा। अहिले बच्चाहरू र बाबाको मेला लागेको छ। यो कुरा घरी-घरी घोटेर पक्का बन। जति आत्म-अभिमानि बन्दै जान्छौ, त्यति देह-अभिमान मेटिदै जान्छ।

गीत:- जो पिया के साथ है...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले जानेका छन्- हामी बाबाको साथमा बसेका छौं। यहाँ हुनुहुन्छ सबैभन्दा महान बाबा, सबैका बाबा हुनुहुन्छ। बाबा आउनु भएको छ। बाबाबाट के मिल्छ, यो त प्रश्नै उठ्दैन। बाबाबाट मिल्छ नै वर्सा। उहाँ हुनुहुन्छ सबैका बेहदका बाबा, जसबाट बेहदको सुख, बेहदको सम्पत्ति मिल्छ। त्यो हो हदको सम्पत्ति। कसैसँग हजार, कसैसँग ५ हजार होला। कसैसँग १०-२०-५० करोड, अरब होला। अब ती त सबै हुन् लौकिक पिता र हदका बच्चाहरू। यहाँ तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ- हामी बेहदका बाबाको पासमा आएका छौं, बेहदको सम्पत्ति लिन। दिलमा आशा त रहन्छ नि। विद्यालय सिवाय अरु सत्सङ्ग आदिमा कुनै आशा रहँदैन। भन्छन्- शान्ति मिलोस्, त्यो त मिल्न सक्दैन। यहाँ तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ- हामी आएका छौं, विश्व नयाँ दुनियाँको मालिक बन्न। नत्र यहाँ किन आउने? बच्चाहरू कति वृद्धि भइरहन्छन्! भन्छन्- बाबा हामी त विश्वको मालिक बन्न आएका हौं, हदको कुनै कुरा छैन। बाबा हजुरबाट हामी बेहद स्वर्गको वर्सा लिन आएका छौं। कल्प-कल्प हामीले हजुरबाट वर्सा लिन्छौं फेरि माया बिरालोले छिन्छ, त्यसैले यसलाई हार-जितको खेल भनिन्छ। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। बच्चाहरूले पनि नम्बरवार सम्झन्छन्, यिनी कुनै साधु-सन्त होइनन्। जसरी तिमीले कपडा लगाएका छौ त्यस्तै यिनले पनि कपडा लगाएका छन्। यी त बाबा हुन् नि। कसैले सोधे कसको पासमा जान्छौ? भन्छौ, हामी बापदादाको पासमा जान्छौं। यो त परिवार भयो नि। किन जान्छौ, के लिन जान्छौ? यो त अरु कसैले बुझ्न सक्दैनन्। भन्न सक्दैनन्- हामी बापदादाको पासमा जान्छौं, वर्सा उहाँबाट मिल्छ। हजुरबुवाको सम्पत्तिको सबै हकदार हुन्छन्। शिवबाबाका अविनाशी बच्चा (आत्माहरू) त हुन् नै। फेरि प्रजापिता ब्रह्माका बन्नाले उहाँका नाति-नातिनी भयौ। अहिले तिमीलाई थाहा छ- हामी आत्मा हौं। यो त धेरै पक्का मन्थन गर्नु पर्छ। हामी आत्माहरूले परमात्मा बाबाबाट वर्सा लिन्छौं। हामी आत्माहरू बाबासँग आएर मिलेका छौं। पहिला त शरीरको भान थियो। फलानो-फलानो नामवालाले नै सम्पत्ति लिन्छन्। अहिले त हुन् नै आत्माहरू, परमात्माबाट वर्सा लिन्छन्। आत्माहरू हुन् बच्चाहरू! परमात्मा हुनुहुन्छ बाबा। बच्चा र बाबाको धेरै समयपछि मेला लाग्छ। एकै पटक। भक्तिमार्गमा फेरि अनेक आर्टिफिशियल मेला लागिरहन्छन्। यो हो सबैभन्दा आश्चर्यजनक मेला। आत्मा-परमात्मा अलग रहे बहुकाल... को? तिमी आत्माहरू। यो पनि तिमीले सम्झन्छौ- हामी आत्माहरू आफ्नो स्वीट साइलेन्स घरमा बस्नैवाला हौं। अहिले यहाँ पार्ट खेल्दा-खेल्दा थाकिसकेका छौ। त्यसैले संन्यासी गुरु आदिको पासमा गएर शान्ति माग्छन्। सम्झन्छन्- उनीहरू घरबार छोडेर जंगलमा जान्छन्, उनीहरूबाट शान्ति मिल्छ। तर यस्तो होइन। अहिले त सबै सहरमा आएका छन्। जंगलमा गुफा खाली भएका छन्। गुरु बनेर बसेका छन्। नत्र उनीहरूले निवृत्ति मार्गको ज्ञान दिएर पवित्रता सिकाउनु पर्छ। आजकल त हेर विवाह गराइरहन्छन्।

तिमी बच्चाहरूले त आफ्नो योगबलबाट आफ्ना कर्मेन्द्रियहरूलाई आफ्नो वशमा पाछौं। कर्मेन्द्रियहरू योगबलबाट शितल हुन्छन्। कर्मेन्द्रियहरूमा चञ्चलता हुन्छ नि। अब कर्मेन्द्रियहरू माथि विजय प्राप्त गर्नु छ, जसले गर्दा कुनै चञ्चलता नहोस्। योगबलबाट सिवाय कर्मेन्द्रियहरूलाई वश पार्नु असम्भव छ। बाबा भन्नुहुन्छ- कर्मेन्द्रियहरूको चञ्चलता योगबलबाट नै टुट्छ। योगबलमा तागत त छ नि। यसमा धेरै मेहनत पर्छ। पछि गएर कर्मेन्द्रियहरूको चञ्चलता रहँदैन। सत्ययुगमा त कुनै फोहोरी विमारी हुँदैन। यहाँ तिमीले कर्मेन्द्रियहरूलाई वशमा पारेर जान्छौ। कुनै पनि फोहोरी कुरा त्यहाँ हुँदैन। नाम नै छ स्वर्ग। त्यसलाई भुल्नुको कारणले नै लाखौ वर्ष

भन्छन्। अहिलेसम्म पनि मन्दिर बनाइरहन्छन्। यदि लाखौं वर्ष भएको भए त बाबाको यादै हुँदैनथ्यो। यी मन्दिर आदि किन बनाउँछन्? त्यहाँ कर्मेन्द्रियहरू शीतल हुन्छन्। कुनै चञ्चलता हुँदैन। शिवबाबाका त कर्मेन्द्रियहरू नै छैनन्। बाँकी आत्मामा ज्ञान त सारा छ नि। उहाँ नै शान्तिका सागर, सुखका सागर हुनुहुन्छ। ती व्यक्तिहरूले भन्छन्- कर्मेन्द्रियहरू वश हुन सक्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- योगबलबाट तिमीले कर्मेन्द्रियहरूलाई वश गर। बाबाको यादमा बस। कर्मेन्द्रियहरूबाट कुनै पनि बेकाइदोको काम नगर। यस्ता प्यारा बाबालाई याद गर्दा-गर्दा प्रेममा आँसु आउनु पर्छ। आत्मा परमात्मामा त लीन हुँदैन। बाबा एकै पटक मात्र मिल्नु हुन्छ, जब शरीरको लोन लिनु हुन्छ भने यस्ता बाबासँग कति प्यारले चल्नुपर्छ। बाबालाई उमंग आयो नि। ओहो! बाबाले विश्वको मालिक बनेउनु हुन्छ भने यो धन सम्पत्तिले के गर्ने, सबै छोड। जसरी पागल हुन्छन्। सबैले भन्न थाले, यिनलाई बस्दा-बस्दै के भयो। धन्दा आदि सबै छोडेर आए। खुसीको पारा चढ्यो। साक्षात्कार हुन थाल्यो। राजाई मिल्नु छ तर कसरी मिल्छ, के होला? यो केही पनि थाहा छैन। बस् मिल्नु छ, त्यस खुसीमा सबै छोडि दिए। अनि बिस्तारै-बिस्तारै ज्ञान मिलिरहन्छ। तिमी बच्चाहरू यहाँ स्कूलमा आएका छौ, लक्ष्य-उद्देश्य त छ नि। यो हो राजयोग। बेहदका बाबाबाट राजाई लिन आएका छौ। बच्चाहरूले जानेका छन् हामी उहाँबाट पढ्छौं जसलाई याद गर्थ्यौं बाबा आएर हाम्रो दुःख हर्नुहोस् सुख दिनुहोस्। बच्चीहरूले भन्छन्- हामीलाई कृष्ण जस्तो बच्चा मिलोस्। अरे, त्यो त बैकुण्ठमा मिल्छ नि। कृष्ण बैकुण्ठका हुन्, उनलाई तिमीले झुलाउँछौ त्यसैले उनी जस्तो बच्चा त बैकुण्ठमा नै मिल्छ नि। अहिले तिमी बैकुण्ठको बादशाही लिन आएका छौ। त्यहाँ अवश्य राजकुमार-राजकुमारी नै मिल्छन्। पवित्र बच्चा मिलोस्, यो आश पनि पूरा हुन्छ। हुन त राजकुमार-राजकुमारी यहाँ पनि धेरै छन् तर नर्कवासी छन्। तिमीले चाहन्छौ स्वर्गवासीलाई। पढाइ त धेरै सहज छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले धेरै भक्ति गर्यौ, धक्का खायौ। तिमी कति खुसीसँग तीर्थ आदिमा जान्छौ। अमरनाथमा जान्छन्, सम्झन्छन्- शंकरले पार्वतीलाई अमरकथा सुनाए। अमरनाथको सच्चा कथा तिमीले अहिले सुन्छौ। यो त बाबा बसेर तिमीलाई सुनाउनु हुन्छ। तिमी आएका छौ- बाबाको पास। जानेका छौ- यो भाग्यशाली रथ हो, उहाँले यो लोनमा लिनुभएको छ। हामी शिवबाबाको पासमा जान्छौं। उहाँको नै श्रीमत्तमा चल्छौं। जे कुरा सोध्नु छ, बाबासँग सोध्न सक्छौ। भन्छन्- बाबा हामी बोल्न सक्दैनौ। यो त तिमीले पुरुषार्थ गर, यसमा बाबाले के गर्न सक्नु हुन्छ।

बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई श्रेष्ठ बन्ने सहज मार्ग बताउनु हुन्छ- एक त कर्मेन्द्रियहरूलाई वश गर, अनि दैवी गुण धारण गर। कसैले क्रोध आदि गर्यो भने नसुन। एक कानले सुनेर अर्कोले निकालिदेऊ। जुन नराम्रा कुरा मन पर्दैन त्यसलाई सुन्दै नसुन। मानौं पतिले क्रोध गर्छ, पिट्छ भने के गर्नुपर्छ? जब देख्छौ पति रिसाउँछन् भने उनी माथि फूल बसाऊ। हाँसिराख। युक्ति त धेरै छन्। कामेशु, क्रोधेशु हुन्छन् नि। अबलाहरूले पुकार्छन्। एक द्रौपदी होइनन्, सबै हुन्। अहिले बाबा आउनु भएको छ नंगन हुनबाट बचाउन। बाबा भन्नुहुन्छ- यस मृत्युलोकमा यो तिमी अन्तिम जन्म हो। म तिमी बच्चाहरूलाई शान्तिधाम लिएर जान आएको छु। त्यहाँ पतित आत्मा त ज्ञान सक्दैनन्, त्यसैले म आएर सबैलाई पावन बनाउँछु। जसलाई जुन पार्ट मिलेको छ त्यो पूरा गरेर अब सबै फर्केर जानु छ। सारा वृक्षको रहस्य बुद्धिमा छ। बाँकी वृक्षको पात कसैले कहाँ गन्न सक्छ र! त्यसैले बाबाले पनि मूल कुरा सम्झाउनु हुन्छ- बीज र वृक्ष। बाँकी मनुष्य त धेरै छन्। एक-एक मनको कुरा कहाँ जान्नु हुन्छ र! मनुष्यले सम्झन्छन्- भगवान त अन्तर्यामी हुनुहुन्छ, हरेकको मनका कुरा जान्नु हुन्छ। यो सबै हो अन्धश्रद्धा।

बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीहरूले मलाई बोलाउँछौ, आएर हामीलाई पतितबाट पावन बनाउनुहोस्, राजयोग सिकाउनुहोस्। अहिले तिमीले राजयोग सिकिरहेका छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर। बाबाले यो मत दिनु हुन्छ नि। बाबाको श्रीमत र गति सबैभन्दा बेग्लै छ। मत अर्थात् राय, जसबाट हाम्रो सदगति हुन्छ। उहाँ एक बाबा नै हाम्रो सदगति सदगतिगर्नेवाला हुनुहुन्छ, दोस्रो न कोही। यस समयमा नै बोलाउँछन्। सत्ययुगमा त बोलाउँदैनन्। अहिले नै भन्छन्- सर्वको सदगतिदाता एक राम। जब माला जप्छन् भने जप्दा-जप्दा जब फूल आउँछ, उसलाई राम भनेर आँखामा लगाउँछन्। एक फूललाई जप्नु पर्छ। बाँकी हुन् उहाँका पवित्र रचना। मालालाई तिमीले राम्ररी चिनीसकेका छौ। जो बाबाको साथमा सेवा गर्छन् उनको यो माला हो। शिवबाबालाई रचयिता भनिदैन। रचयिता भन्यो भने प्रश्न उठ्छ कहिले रचना गर्नुभयो? प्रजापिता ब्रह्माले अहिले संगममा नै ब्राह्मणहरूलाई रच्छन् नि। शिवबाबाको रचना त अनादि छ नै। केवल पतितबाट पावन बनाउनको लागि बाबा आउनु हुन्छ। अहिले त छ पुरानो सृष्टि। नयाँमा रहन्छन् देवताहरू। अब शूद्रहरूलाई देवता कसले बनाउँछ? अहिले तिमी फेरि बन्छौ। जानेका छौ- बाबाले हामीलाई शूद्रबाट ब्राह्मण, ब्राह्मणबाट देवता बनाउनु हुन्छ। अहिले तिमी

ब्राह्मण बनेका छौं देवता बन्नको लागि। मनुष्य सृष्टि रच्नेवाला भए ब्रह्मा, जो मनुष्य सृष्टिका प्रमुख हुन्। बाँकी आत्माहरूका अविनाशी बाबा त शिव हुनुहुन्छ नै। यी सबै नयाँ कुरा तिमीले सुन्छौ। जो बुद्धिमान् छन् उनले राम्ररी धारणा गर्छन्। बिस्तार-बिस्तारै तिम्रो पनि वृद्धि हुँदै जान्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई स्मृति आएको छ, हामी वास्तवमा देवता थियौं फेरि ८४ जन्म कसरी लिन्छौं। सबै रहस्य तिमीले जानेका छौ। अधिक कुरामा जानु पर्ने आवश्यकता छैन।

बाबाबाट पूरा वर्सा लिनको लागि मुख्य कुरा बाबा भन्नुहुन्छ— एक त मलाई याद गर, दोस्रो पवित्र बन। स्वदर्शन चक्रधारी बन र आफू समान बनाऊ। कति सहज छ। केवल याद टिक्दैन। ज्ञान त धेरै सहज छ। अब पुरानो दुनियाँ समाप्त हुँदैछ। फेरि सत्ययुगमा नयाँ दुनियाँमा देवी-देवताहरूले राज्य गर्छन्। यस दुनियाँमा पुराना भन्दा पुराना यी देवताहरूका चित्र छन्। वा यिनीहरूका महल आदि छन्। तिमीले भन्छौ पुराना भन्दा पुराना हामी विश्वका महाराजा-महारानी थियौं। शरीर त समाप्त भएर जान्छ। बाँकी चित्र बनाइरहन्छन्। अहिले यो कसैलाई कहाँ थाहा छ र, यी लक्ष्मी-नारायण जसले राज्य गर्थे ती कहाँ गए? राजाई कसरी लिए? बिडलाले यतिका मन्दिर बनाउँछन्, तर जानेका छैनन्। पैसा मिल्दै जान्छ र बनाउँदै जान्छन्। सम्झन्छन्— यो देवताहरूको कृपा हो। एक शिवको पूजा हो अव्यभिचारी भक्ति। ज्ञान दिनेवाला त ज्ञानसागर एकै हुनुहुन्छ, बाँकी हो भक्तिमार्ग। ज्ञानबाट आधाकल्प सद्गति हुन्छ फेरि भक्तिको आवश्यकता हुँदैन। ज्ञान, भक्ति, वैराग्य। अब भक्ति र पुरानो दुनियाँबाट वैराग्य। पुरानो अब समाप्त हुनु छ, यसमा आसक्ति के राख्ने? अब त नाटक पूरा हुँदैछ, हामी जान्छौ घरमा। त्यो खुसी हुन्छ। कतिले सम्झन्छन्— मोक्ष पाउनु त राम्रो हो फेरि आउनु नै पर्दैन। आत्मा थोपा थोपा जस्तै हो जो सागरमा मिल्छ। यी सबै गफ हुन्। कलाकारले त नाटक खेल्छ अवश्य। जो घरमा बसिरहन्छ ऊ कुनै कलाकार कहाँ हुन्छ र! मोक्ष हुँदैन। यो ड्रामा अनादि बनेको छ। यहाँ तिमीलाई कति ज्ञान मिल्छ। मनुष्यहरूको बुद्धिमा त केही पनि छैन। तिम्रो पार्ट नै हो— बाबाबाट ज्ञान लिने, वर्सा पाउने। तिमी ड्रामामा बाँधिएका छौ। पुरुषार्थ अवश्य गर्छौ। यस्तो होइन, ड्रामामा छ भने मिल्छ। फेरि त बसिराख। तर कर्म विना कोही रहन सक्दैन। कर्म संन्यास त हुन सक्दैन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) योगबलको तागतबाट आफ्ना कर्मेन्द्रियहरूलाई शीतल बनाउनु छ, वशमा राख्नु छ। नराम्रो कुरा नत सुन्नु छ, न सुनाउनु छ। जुन कुरा मन पर्दैन, त्यसलाई एक कानले सुनेर अर्कोबाट निकालिदिनु छ।

२) बाबाबाट पूरा वर्सा लिनको लागि स्वदर्शन चक्रधारी बन्नु छ, पवित्र बनेर आफू समान बनाउने सेवा गर्नु छ।

वरदानः— शक्तिशाली सेवाद्वारा निर्बलमा बल भर्ने सच्चा सेवाधारी भव
सच्चा सेवाधारीको वास्तविक विशेषता हो— निर्बलमा बल भर्नेको लागि निमित्त बन्नु। सेवा त सबैले गर्छन् तर सफलतामा जो अन्तर देखिन्छ, त्यसको कारण हो सेवाका साधनहरूमा शक्तिको कमी। जसरी तरबारमा यदि धार भएन भने त्यो तरबारले काम गर्दैन, त्यस्तै सेवाका साधनहरूमा यदि यादको शक्तिको धार छैन भने सफलता हुँदैन। त्यसैले शक्तिशाली सेवाधारी बन, निर्बलमा बल भरेर विशेष आत्माहरू निकाल तब भनिन्छ सच्चा सेवाधारी।

स्लोगनः— हर परिस्थितिलाई उड्ती कलाको साधन सम्झेर सदा उडिराख।